

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **H. V. P.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2024, č. j. 62 A 46/2022 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 12. 7. 2021 požádal žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky ve smyslu § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Podle žádosti má žalobce v České republice zázemí a žije zde s družkou české státní příslušnosti, přičemž se stará o její dvě nezletilé děti.

[2] Ministerstvo vnitra jako správní orgán prvního stupně v průběhu řízení z evidence Rejstříku trestů fyzických osob zjistilo, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 28 T 10/2012, uznán vinným z přečinu *výtržnictví* podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 6 měsíců; tento trest mu byl podmíněčně odložen na zkušební dobu v délce trvání 18 měsíců, rozsudek nabyl právní moci dne 23. 7. 2013 a žalobce se osvědčil dne 4. 5. 2015. Dále byl žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2016, sp. zn. 4 T 17/2015, uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu *nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy* podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 9 let se zařazením do věznice s ostrahou. Rozsudek nabyl právní moci dne 17. 1. 2017; na základě rozhodnutí Okresního soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2019, sp. zn. 0 PP 267/2019, byl žalobce podmíněně propuštěn se zkušební dobou do 13. 6. 2026.

[3] Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím ze dne 4. 1. 2022, č. j. OAM-10898-26/PP-2021, žádost žalobce podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítlo, neboť dospělo k závěru, že na základě uvedených skutečností existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zároveň stanovilo žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců lhůtu 35 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[4] Žalobce vůči prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání. Žalovaná toto odvolání svým rozhodnutím ze dne 29. 4. 2022, č. j. MV-50509-5/SO-2022, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[5] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). V ní zejména namítal, že odsouzení za zvlášť závažný zločin bez dalšího neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku, že byl postup správních orgánů v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců i s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a že správní rozhodnutí budou mít zásadní dopad do jeho života i celé jeho rodiny.

[6] Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. V jeho odůvodnění poukázal na skutečnost, že žalovaná při posuzování otázky existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, hodnotila jeho jednání zejména s ohledem na jeho úmyslnou trestnou činnost. Žalovaná zkoumala charakter trestněprávního jednání žalobce, společenskou škodlivost tohoto jednání i délku uloženého trestu odnětí svobody. Zohlednila, že odsouzení žalobce nebylo doposud zahlazeno, a proto na něj nelze v době vydání jejího rozhodnutí hledět, jako by nebyl odsouzen.

[7] Krajský soud rovněž poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022 - 57, publ. pod č. 4523/2023 Sb. NSS (dále jen „rozsudek ve věci 2 Azs 285/2022“), který se zabýval naplněním podmínky existence důvodného nebezpečí, že by osoba podmíněně propuštěná z výkonu trestu odnětí svobody mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu

pokračování

cizinců. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že naplnění dané podmínky „je třeba pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se této osoby, zejména toho, jak dlouhá doba již uplynula od ukončení její trestné činnosti, jak dlouho již vedla prima facie nezávadný život ve zkušební době, jaký je její osobní vývoj a dostupné informace o jejím aktuálním chování, o prostředí, v němž se pohybuje, a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páčání trestné činnosti či jiné činnosti, jež by mohla představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Chování dotyčné osoby je třeba hodnotit ke dni rozhodování správního orgánu a v perspektivě jejího budoucího chování; minulost dotyčné osoby je relevantní potud, pokud může přiměřeně pravděpodobně napovědět o jejím současném a budoucím chování.“ Krajský soud rovněž vyhodnotil, že rozsudek druhého senátu zdejšího soudu se týkal případu, který je z pohledu skutkových okolností velmi podobný projednávané věci. S ohledem na důvody, pro něž správní orgány žádosti žalobce nevyhověly, krajský soud uzavřel, že správní orgány citovanému judikатурnímu požadavku nedostály.

II. Kasační stížnost

[8] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka má v první řadě za to, že požadavkům citované judikatury vyhověla, neboť správní orgány svůj závěr založily na důsledném posouzení všech skutečností, které byly v průběhu řízení zjištěny, jak je patrné ze str. 5 až 8 rozhodnutí Ministerstva vnitra a ze str. 5, 8 a 11 rozhodnutí stěžovatelky. Správní orgány stejně tak zjistily všechny relevantní skutkové okolnosti případu v dostatečné míře.

[10] Stěžovatelka však s právním názorem, který zaujal druhý senát v citovaném rozsudku a který krajský soud do odůvodnění napadeného rozsudku promítl, nesouhlasí. Podle ní je nezbytné reflektovat, jaké pravomoci správní orgány v řízení mají a jaké informace jsou důkazními prostředky schopny zjistit. Pokud by měly v projednávané věci zjišťovat informace požadované napadeným rozsudkem, jsou podle názoru stěžovatelky odkázány výhradně na tvrzení žalobce a jeho blízkých osob, jejichž pravdivost však lze jen těžko ověřit. Není jasné, jakým způsobem a jakými důkazními prostředky by správní orgány měly zjišťovat větší rozsah informací k aktuálnímu chování žalobce. Pokud by navíc žalobce nebyl ochoten tyto informace zpřístupnit, byly by správní orgány nuceny jeho žádosti vyhovět. Tento postup dokazování není podle stěžovatelky vhodný ani účinný. Správní orgány v projednávané věci nejsou orgány činnými v trestním řízení, a proto nemohou ve všech případech získat údaje o chování žalobce, informace o prostředí, v němž se pohybuje, ani o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páčání trestné činnosti. Zjišťování takových informací v řízení o žádosti nelze považovat za standardní rozsah informací, které by správní orgány měly a mohly zjišťovat.

[11] Podle stěžovatelky z napadeného rozsudku vyplývá, že osoba podmíněně propuštěná z výkonu trestu odnětí svobody nemůže představovat aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, neboť za takových okolností by k propuštění nemohlo dojít. Takový závěr však není udržitelný, neboť rozhodnutí o žádosti podle § 87b zákona o pobytu

cizinců a rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podle § 88 trestního zákoníku jsou odlišná, vzájemně si nekonkurují ani se nedoplňují. Orgány veřejné moci v nich rozhodují o zcela jiných situacích: „*konec omezení osobní svobody vs. udělení pobytového oprávnění ve státě, který si cizinec sám zvolil*“. Stěžovatelka zároveň doplňuje, že právní řád nezakotvuje ústavně zaručené subjektivní právo cizinců na pobyt na území České republiky.

[12] Dále se stěžovatelka „*nedomnívá, jak uvedl soud ve svém odůvodnění, že je absurdní na jedné straně danou osobu propustit z výkonu trestu a na druhé straně stejné osobě nevyhovět v její žádosti o povolení přechodného pobytu s odůvodněním, že je hrozbou pro veřejný pořádek*.“ Trestní soud totiž při rozhodování v dané věci zohledňuje jiné okolnosti než správní orgán při zamítnutí žádosti. Stejně tak se stěžovatelka vymezuje i proti další části odůvodnění v odst. 27 napadeného rozsudku, podle něhož pokud by „*odsouzený podmíněně propuštěn nebyl, neboť by nesplňoval předpoklady pro vedení řádného života, otázku legalizace svého pobytu na území České republiky by vůbec řešit nemusel (jelikož by byl stále ve výkonu trestu odnětí svobody)*“. Stěžovatelka má za to, že dané situace nelze srovnávat. Podle § 18 písm. d) zákona o pobytu cizinců je osoba ve výkonu trestu odnětí svobody oprávněna přechodně pobývat na území České republiky bez víza; daný předpis však neobsahuje žádné ustanovení týkající se pobytu osob podmíněně propuštěných z výkonu trestu odnětí svobody a ani nepředpokládá, že by těmto osobám mělo být vydáno pobytové oprávnění za účelem plnění podmínek podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

[13] Stěžovatelka rovněž upozorňuje na existenci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 306/2022 - 45, který podle ní rozhodoval ve skutkově obdobném případě a dospěl k zásadně odlišným závěrům než krajský soud v nyní projednávané věci. S ohledem na to je pro ni právní názor uvedený v napadeném rozsudku překvapivý. Nakonec stěžovatelka poukazuje na to, že žalobce navázal partnerský vztah rok po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž žádným pobytovým oprávněním na území České republiky do té doby nedisponoval. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že žalobce by měl mít automaticky po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody právo pobývat na území České republiky z důvodu trvalého vztahu se svou družkou.

[14] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[18] Stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti, popřípadě jinou vadou řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z kasační stížnosti však není zřejmé, v čem konkrétně stěžovatelka tuto vadu spatřuje. Přestože by Nejvyšší správní soud k takové vadě musel přihlížet *ex lege* (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.), v daném případě neshledal, že by napadený rozsudek byl touto vadou zatížen.

[19] Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“

[20] Nejvyšší správní soud dále předesílá, že jeho druhý senát rozsudkem ve věci 2 Azs 285/2022 rozhodoval v případě skutkově podobném projednávané věci. V něm byl žadatel o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu *nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy* podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, dílem ve stadiu přípravy. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 10 let. Posléze byl tehdejší žadatel podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Při následném řízení o žádosti podle § 87b zákona o pobytu cizinců správní orgány dospěly k závěru, že kvůli trvající zkušební době, v níž se tehdejší žadatel nacházel po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, u něj nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku stále trvá.

[21] Druhý senát zdejšího soudu poukázal na článek 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Ten v odst. 1 stanoví, že členské státy smějí „omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie [...] z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.“ V odst. 2 pak zakotvuje zásadu přiměřenosti, podle níž „opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“ Podle čl. 28 odst. 1 dané směrnice pak „[p]řed přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu.“

[22] Dále druhý senát v daném rozsudku odkázal na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20-2, publ. pod č. 233/2020 USn., jenž se eurokonformní aplikací směrnice 2004/38/ES zabýval. Ústavní soud zejména s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) v odst. 37 svého nálezu upozornil, že *„osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu.“* Samotné předchozí odsouzení pro trestný čin však nepostačuje k automatickému závěru, že daná osoba představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, která jí přiznává unijní právo. Podle SDEU lze předchozí odsouzení za trestný čin *„zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu.“* Ústavní soud zdůraznil, že *„[o]patření z důvodů veřejného pořádku [...] lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době.“*

[23] Druhý senát akcentoval, že *„podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti,“* (srov. odst. 39 uvedeného nálezu Ústavního soudu). S ohledem na to zaujal v jím posuzované věci právní názor citovaný v odst. [7] tohoto rozsudku. Potvrdil, že správní orgány s ohledem na předchozí trestnou činnost tehdejšího žadatele vyhodnotily, že jsou naplněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, aniž by zkoumaly, zda tehdejší žadatel představoval nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku s ohledem na svou činnost ke dni rozhodování správních orgánů a v perspektivě jeho budoucího chování. Zdejší soud z uvedeného důvodu kasační stížnosti tehdejšího žadatele vyhověl, zrušil předcházející rozsudek Krajského soudu v Plzni i rozhodnutí tehdejší žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[24] Nejvyšší správní soud podotýká, že v nyní projednávané věci krajský soud ve svém odůvodnění z rozsudku ve věci 2 Azs 285/2022 obsáhle citoval a vyhodnotil, že jeho závěry lze v tomto případě na rozhodnutí stěžovatelky aplikovat, proto jej zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v obecnosti souhlasí s tím, že jsou závěry rozsudku ve věci 2 Azs 285/2022 aplikovatelné na projednávaný případ, a to s ohledem na zásadní skutkové podobnosti obou věcí.

[25] Kasační soud však podotýká, že právní názor uvedený v rozsudku ve věci 2 Azs 285/2022 je třeba reflektovat právě s ohledem na smysl směrnice 2004/38/ES, který dovodil Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu. Podle Ústavního soudu se nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku bez dalšího nemůže zakládat na skutečnosti, že byla daná osoba podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody a byla jí stanovena zkušební doba. Stejně tak však podle druhého senátu zdejšího soudu nelze akceptovat opačný paušalizující přístup: *„V rozsudku č. j. 10 Azs 312/2016 - 59 Nejvyšší správní soud sice*

pokračování

uvedl, že podmíněně propuštění automaticky neznamená, že by již stěžovatel nepřestavoval nebezpečí pro společnost, na druhou stranu však z takového závěru nelze dovozovat, že by i přes podmíněně propuštění stěžovatel naopak měl bez dalšího stále představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. To, zda takové nebezpečí podmíněně propuštěný odsouzený představuje, anebo nikoli, je třeba pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se jeho osoby,“ (srov. odst. odst. [22] rozsudku ve věci 2 Azs 285/2022).

[26] Z uvedeného vyplývá povinnost správních orgánů nespokojit se toliko se skutečností předchozího odsouzení žadatele k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, která by měla bez dalšího determinovat jeho aktuální či budoucí existenci pobytového oprávnění. Naopak je nezbytné pečlivě vážit individuální okolnosti týkající se této osoby a vztahující se k jejímu současnému a budoucímu životu a chování. Právě tyto individuální okolnosti mají mít rozhodný vliv na posouzení, zda je zde důvodné nebezpečí, že by mohla daná osoba závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

[27] Povinnost správních orgánů vyhovět tomuto judikurnímu požadavku však bez dalšího neznamená, že je ve všech případech nezbytné provádět rozsáhlé dokazování skutečností týkajících se aktuálního života a chování žadatele včetně jejich perspektivy do budoucna. Tyto skutečnosti totiž mohou být dostatečně patrné z okolností zjištěných orgány činnými v trestním řízení: *„minulost dotyčné osoby je relevantní potud, pokud může přiměřeně pravděpodobně napovědět o jejím současném a budoucím chování,*“ (srov. právní větu rozsudku ve věci 2 Azs 285/2022). V takových případech je možné provést pečlivé posouzení relevantních individuálních okolností na základě skutečností, které vyplývají primárně z trestního spisu žadatele. Teprve pokud uvedené relevantní okolnosti současného života a chování žadatele nebudou jednoznačně patrné z daného spisu trestního soudu, je namístě, aby správní orgány tyto skutečnosti zjišťovaly samy dalším dokazováním. Je třeba zdůraznit, že uvedené nezbavuje správní orgány povinnosti jakékoli zjištěné individuální skutečnosti důsledně a komplexně posoudit. V některých případech si však mohou vystačit s okolnostmi, které plynou z trestního spisu žadatele, které jsou dostatečně zřetelné a bezrozporné a na jejichž základě lze důvodně uzavřít, že je žadatel současnou hrozbou pro veřejný pořádek.

[28] Jde-li o samotné právní posouzení zdejším soudem, stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že požadavkům plynoucím z rozsudku ve věci 2 Azs 285/2022 vyhověla, což podle ní lze seznat z rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že tyto skutečnosti z uvedených částí správních rozhodnutí nevyplývají. Právě naopak, správní orgány dovozovaly naplnění podmínky pro zamítnutí předmětné žádosti žalobce výhradně na základě jeho dosavadní trestné činnosti: *„Správní orgán se tedy zabýval tím, zda v případě účastníka řízení jeho jednání, které naplnilo skutkovou podstatu trestného činu [...], může představovat v současnosti závažné narušení veřejného pořádku,*“ (srov. str. 5 rozhodnutí Ministerstva vnitra); *„Účastník řízení se sice další trestné činnosti od roku 2014 [...] nedopustil, nicméně většinu této doby strávil ve výkonu trestu odnětí svobody [...]. Do současnosti však neuplynula ani zkušební doba 7 let [...]. V takovém případě si ono původní jednání, kterým došlo k závažnému narušení veřejného pořádku, pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu zachovává stále svou aktuálnost. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že účastník řízení i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to s ohledem*

na předchozí závažnou trestnou činnost,“ (srov. str. 6 rozhodnutí Ministerstva vnitra). Stěžovatelka použila obdobnou argumentaci na str. 8 až 10 svého rozhodnutí. Uvedené námitky proto nelze přisvědčit.

[29] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěry rozsudku ve věci 2 Azs 285/2022; má za to, že ji krajský soud aplikací právního názoru druhého senátu zavázal ke zjišťování skutečností, které však s ohledem na jejich povahu a obsah zjistit nelze. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Předně poukazuje na to, že rozsudek ve věci 2 Azs 285/2022 svým obsahem vychází z výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20-2. Nadto na rozsudek druhého senátu argumentačně navazuje ustálená judikatura zdejšího soudu respektující výše uvedené závěry (srov. např. rozsudky ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023 - 28, odst. [34] a násl., ze dne 23. 8. 2024, č. j. 5 Azs 123/2024 - 50, odst. [32] a násl., publ. pod č. 4636/2024 Sb. NSS, a ze dne 13. 9. 2024, č. j. 5 Azs 133/2024 - 45, odst. [31] a násl.). V ní Nejvyšší správní soud potvrdil, že stěžovatelka je v těchto typových případech povinna hodnotit potenciální závažné narušení veřejného pořádku žadatelem ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců v rozsahu stanoveném rozsudkem druhého senátu. Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby se v tomto případě od své ustálené judikatury odchýlil.

[30] Stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 306/2022 - 45, v jehož kontextu tvrdí, že je pro ni napadený rozsudek překvapivý. Nejvyšší správní soud však s jejím názorem nesouhlasí. Lze zopakovat, že obecná východiska týkající se smyslu a účelu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES vyplývají z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20-2, který sedmý senát zdejšího soudu ve výše uvedeném rozsudku respektoval (srov. odst. [19] jeho rozsudku). Jestliže jak sedmý senát zdejšího soudu, tak krajský soud v napadeném rozsudku aplikovaly obecné závěry uvedeného nálezu, avšak postupovaly individuálně s rozdílným výsledkem s ohledem na dílčí skutkové odlišnosti případu (srov. odst. [17] a násl. rozsudku sedmého senátu), nemůže být pro stěžovatelku obsah napadeného rozsudku překvapivý.

[31] Pokud jde o výše uvedenou kasační námitku zjišťování skutečností, jež zjistit nelze, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že sice je v řízení o žádosti o povolení k pobytu primárně na žadateli, aby tvrdil a prokázal rozhodné skutečnosti, avšak ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení nezavazuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ve smyslu § 3 správního řádu), (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 - 29, nebo ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022 - 26, odst. [59], publ. pod č. 4480/2023 Sb. NSS). Stěžovatelka je tak povinna uvedené skutečnosti zjišťovat. Pokud má stěžovatelka pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, je zjevně možné dané skutečnosti zjistit i dalšími důkazními prostředky vztahujícími se k jeho aktuálnímu chování – zejm. výpovědi dalších osob z okolí žalobce či zprávami probační a mediační služby o chování žalobce v průběhu zkušební doby. Správní orgány navíc mohou vycházet z okolností, které jsou součástí trestního spisu žadatele, které jsou dostatečně zřetelné a bezrozporné a na jejichž základě lze vyhodnotit, zda je žadatel v současnosti hrozbou pro veřejný pořádek (srov. odst. [27] výše). S ohledem na výše uvedené závěry judikatury nelze rovněž přisvědčit

pokračování

názoru stěžovatelky, že by pasivita žalobce při sdělování informací o jeho chování v průběhu zkušební doby nutně musela resultovat ve vyhovění jeho žádosti.

[32] Stejně tak nelze souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že „osoba podmíněně propuštěná z výkonu trestu odnětí svobody nemůže představovat aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, neboť za takových okolností by k propuštění nemohlo dojít.“ Zdejší soud již v odst. [25] výše uvedl, že Nejvyšší správní soud odmítl oba paušalizované závěry týkající se nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku osobou podmíněně propuštěnou z výkonu trestu odnětí svobody. Naopak zdůraznil, že takovou situaci je třeba individuálně posoudit na základě důsledně zjištěných a aktuálních informací

[33] Pokud stěžovatelka dále zpochybňuje argumentaci napadeného rozsudku v odst. 27, v němž krajský soud citoval odst. [20] rozsudku druhého senátu, zcela se tím mýlí jeho podstatou. Druhý senát poukazuje toliko na neudržitelnost právního názoru, podle něhož se nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku bez dalšího zakládá na skutečnosti, že byla daná osoba podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody a byla jí stanovena zkušební doba. Snaží-li se stěžovatelka mezi oběma řízeními dovést relevantní rozdíly, pouze tím podporuje výše uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu. Uvedené kasační námitky proto nejsou důvodné. Tímto je konečně vypořádána i trvající polemika stěžovatelky, podle níž nelze souhlasit s tím, že by žalobce měl mít po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody automaticky právo pobývat na území České republiky.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, avšak ke kasační stížnosti se vyjádřil a nedoložil zdejšímu soudu vyčíslení případných nákladů řízení, soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu